

[Justitsministeren.]

jeg bemærket vel — anvendte nedsat Straf for disse Personer, da de maatte antages at mangle den til Paadragelse af Strafansvar fornødne sædelige Skyld. Det er ogsaa et Punkt, hvor den nuværende Straffelov er langt bedre egnet til at undertrykke Forbrydelser og Forbrydere, end den gamle Straffelov var.

Endnu videre gaar Loven af 16. Maj 1934 om Foranstaltninger vedrørende aandsvage, der aabner Adgang til at sterilisere saadanne Personer, naar en særlig beskikket Værge indvilger deri.

I denne Forbindelse skal jeg endelig omtale, at der i et Forslag, som i en nær Fremtid vil blive fremsat til Afløsning af Sterilisationsloven af 1929, vil blive foreslaaet videregaaende Bestemmelser paa dette Omraade, saavel angaaende Sterilisation som Kastration. Gennem dette Forslags Vedtagelse vil der skabes et yderligere Værn for Kvinder mod Sædelighedsforbrydere, og jeg haaber, at det Forslag, som jeg snart skal fremkomme med i denne Henseende, vil vinde Tilslutning i den høje Rigsdag.

De Foranstaltninger, som jeg hidtil har omtalt, og hvortil Hjemmel indeholdes i Straffeloven og de omtalte Særlove, er i det væsentlige saadanne, som ikke kan betegnes som Straf i egentlig Forstand, men som en Slags Nødværgehandlinger fra Samfundets Side over for Personer, som har vist sig upaavirkelige af Straf, eller paa hvem Anvendelse af Straf paa Forhaand maa antages at være hensigtsløs. Ved Siden deraf maa det erindres, at Straffeloven paa flere Punkter indeholder strengere Straffebestemmelser end Straffeloven af 1866. Jeg kan saaledes nævne, at Straffen for Samleje med Personer under 15 Aar nu kan stige til 12 Aars Fængsel, medens Straffen for Samleje med Personer i Alderen fra 12 til 16 Aar efter Straffeloven af 1866 kun kunde stige til Straf-arbejde i 4 Aar. Endvidere skal jeg nævne, at Straffen for Forførelse af Personer under 18 Aar nu kan stige til Fængsel i 4 Aar, medens Forførelse tidligere kun straffedes — saafremt der ikke forelaa Bortførelse —, naar vedkommende var under 16 Aar. Straffen for Manddrab og Voldtægt kan gaa op til livsvarigt Fængsel og Straffen for Røveri til Fængsel indtil 16 Aar. Ogsaa disse Straffe er meget betydelig strengere end efter Straffeloven af 1866.

Straffeloven af 1930 er fremkommet ved et næsten 20-aarigt Samarbejde mellem

den højeste videnskabelige og praktiske Sagskundskab. Den blev i sin Tid underkastet en dybtgaaende Drøftelse her i Rigsdagen, og i den er nedfældet Erfaringer, som man her og i Udlandet har gjort med Hensyn til de enkelte Strafarters og andre Retsmidlers Effektivitet. Saa lidt som nogen anden Straffelov kan naturligvis denne blive staaende uforandret til evig Tid, men det vil være forhastet at dømme om dens Virkninger paa et Tidspunkt, da den kun har været gældende Ret i 2 Aar, og før de Ændringer, den har medført i den strafferetlige Behandling af Forbrydelsen, endnu er trængt fuldt ud igennem i den almindelige Bevidsthed. Fremfor alt maa jeg advare mod den Opfattelse, at den gældende Straffelov set i Forhold til dens Forgænger skulde give et utilstrækkeligt Værn for Samfundet. Som jeg har søgt at vise, stiller den nye Straffelov en Række forskellige indgribende Midler til den dømmende og straffuldbyrrende Myn-digheds Raadighed, som, benyttede efter deres Hensigt, maa kunne give langt større Sikkerhed end den gamle Straffelov.

Man vil heraf forstaa, at jeg ikke mener, at der tiltrænges skærpene Ændringer i Straffeloven. Derimod vil der, som jeg har sagt, i en meget nær Fremtid blive stillet Forslag om en udvidet Adgang til Sterilisering eller Kastrering af Personer, hvis abnorme Kønsliv gør dem farlige for Samfundet.

Men disse Bestræbelsers velovervejede Indhold vil ikke staa i nogen Forbindelse med den øjeblikkelige Panikstemning, som ikke bør være Udgangspunkt for Lovgivning.

Jeg mener hermed at have paavist, at Kriminaliteten ikke har været stigende her i Landet i Aaret 1934 i Forhold til tidligere Aar, og at der derfor ikke er Grund til den store Frygt, som i Øjeblikket har rejst sig, uagtet det er forklarligt nok, at det er sket. Navnlig maa jeg advare imod, at man gaar til uovervejede Skridt ud fra denne Stemning, og jeg vil ogsaa advare imod, at Mænd og Kvinder, om hvem man maa mene, de har Indsigt i disse Forhold, fremsætter Udtalelser over for Indlandet og Udlandet, der skildrer Forholdene her i Landet, som om de skulde være ganske forfærdelige, Retssikkerheden skulde være undergravet, og ingen skulde kunne sove trygt i deres Senge om Natten, alle skulde være udsat for Voldsforbrydelser og Kvinder for Voldtægt og andre Sædelighedsforbrydelser. I Virkeligheden er det at tale ondt om vort Folk og Fædreland uden Grund, og dets Ære ligger dog os alle paa Sinde.